

vil være en tilskyndelse for bevillingshaverne til at stille dertil egnede biograflokaler til rådighed for det rejsende teater.

Efter den gældende lov meddeles bevilling til biografer i København, Frederiksberg, købstæderne og sådanne bymæssige bebyggelser på landet, som ved den sidst afholdte almindelige folketælling havde mere end 5.000 indbyggere, af ministeren for kulturelle anliggender og bevillinger uden for de nævnte steder af vedkommende amtmand. Det må forekomme mere hensigtsmæssigt og enklere, at vægten fremtidig alene lægges på kommunernes befolkningsmæssige størrelse. Efter forslaget bliver ministeren i overensstemmelse hermed bevillende myndighed i alle kommuner med over 5.000 indbyggere, amtmændene i alle de øvrige kommuner, altså foruden i det overvejende antal landkommuner også i de mindre købstadkommuner. Ændringen vil bedømt ud fra befolkningstallene ved folketællingen i 1960 medføre, at amterne overtager bevillingsmyndigheden i 25 købstæder med i alt ca. 65.000 indbyggere, men samtidig vil for et noget lignende antal sognekommuner kompetencen overgå fra amterne til ministeriet.

Til stk. 2. Bestemmelsen svarer til § 15 i den gældende lov, men tilsigter ved sin formulering en tydeliggørelse af denne paragrafs indhold. § 15 har været forstået således, at den giver ministeren hjemmel dels til at tage stilling til, om et arrangement, hvortil der er offentlig adgang, overhovedet må antages at være omfattet af bestemmelserne i biografloven og dels til, hvis spørgsmålet herom må besvares bekræftende, da at tillade, at den pågældende filmforevisning finder sted uden bevilling, eventuelt på nærmere angivne vilkår. I henhold til paragraffen i den gældende lov er der givet regler om, at foredragsvirksomhed ledsaget af filmforevisninger og lignende foranstaltninger i et vist omfang og under visse betingelser kan finde sted uden biografbevilling. Disse regler findes i et cirkulære af 29. februar 1952 om meddelelse af tilladelse til offentlig forevisning af film. Cirkulæret indeholder endvidere en bemyndigelse for politimestrene uden for København, Frederiksberg og købstæderne til i et vist omfang at tillade de såkaldte rejsebiografer at afholde offentlige filmforevisninger på steder, hvor der ikke findes faste biografer. Ministeriet har ikke som biografudvalget af 1947 ment at burde foreslå biografloven ændret således, at der fremtidig skulle kunne gives egentlig biografbevilling til rejsebiografvirksomhed. Det gældende system, hvorefter rejsebiografvirksomheden baseres på polititilladelser, synes i det store og hele at have fungeret tilfredsstillende, og man

finder ikke tilstrækkelig anledning til at ændre dette system på et tidspunkt, hvor rejsebiografernes situation endnu er uafklaret på grund af den udvikling, der finder sted på fjernsynsområdet, og som følge af de stadigt forbedrede befordringsmuligheder.

Med hjemmel i lovens § 15 er endvidere udfærdiget et cirkulære af 8. maj 1954 om offentlige fjernsynsforevisninger og et cirkulære af 3. juli 1961 om forevisning af reklamefilm.

Til stk. 3. Bortset fra en rent redaktionel ændring afviger bestemmelsen ikke fra bestemmelsen i den gældende lovs § 1, stk. 2.

Bestemmelsen i den gældende lovs § 1, stk. 3, som foreskriver, at erklæring skal indhentes fra vedkommende kommunalbestyrelse og fra filmrådet, inden der træffes bestemmelse om oprettelse af en ny biograf eller meddeles bevilling til en biograf, er anset for overflødig og er derfor ikke medtaget i forslaget, uden at der hermed er tilsigtet nogen ændring af praksis på dette område.

Til § 2.

Til stk. 1. Som efter den gældende lovs § 13, stk. 1, vil biografbevillingerne blive meddelt for en periode af 5 år. Man har ikke ment at burde imødekomme bevillingshavernes ønske om, at bevillingerne gøres livsvarige. Bevillingsmyndigheden og de indstillende myndigheder bevarer gennem den nu gældende regel på en gavnlig måde følingen med biograferne og får anledning til med regelmæssige mellemrum at foretage en nærmere prøvelse af, om den enkelte biografers forhold giver grund til kritik. For produktionsselskabernes vedkommende ville det være særlig betænkeligt at meddele mere langvarige bevillinger, idet disse selskaber i løbet af bevillingsperioden helt kan skifte karakter, således at forudsætningerne for bevillingens meddelelse brister.

Til stk. 2. Bestemmelsen lovfæster hidtidig praksis, hvorefter en bevilling opslås ledig, inden der træffes afgørelse om, til hvem den skal uddeles, medens fornyelse af en udløbet bevilling og overførsel af en gældende bevilling til andre lokaler inden for samme kommune kan ske uden opslag. Opslagskravet omfatter ikke den bevilling til forevisning af visse begrænsede kategorier af film, der efter forslagets § 3, stk. 1, kan meddeles statens filmcentral.

Til § 3.

Til stk. 1, 3 og 4. Bestemmelsen giver som den gældende lovs § 2 regler om, til hvem der kan gives bevilling. Ministeriet har ikke kunnet tilslutte sig biografudvalgets forslag om, at den eksisterende